

Modlitba (z cyklu Modlitby)

Martin Uher

Na příjmu...

Vydavatel'stvo Nové mesto
Bratislava 2023

Slovo autora

Neplánoval jsem systematicky napsat nějakou knihu...

V minulosti jsem některé články, respektive někdy i soubor článků nebo jejich způsob napsání v nejmenovaném časopise kritizoval. Ale časem jsem si uvědomoval, že nemohu jen kritizovat. A pokud chci být konstruktivní, měl bych něco nabídnout, co tedy ve svém důsledku znamenalo něco napsat... A tak začalo moje „psaní“. Nejdříve to byly různé zkušenosti ze života, potom i úvahy a podobně.

V některých obdobích mého života se tyto příspěvky „rodily“ pravidelně, v některých obdobích to bylo zase jen občas podle situací, pracovního zatížení, chuti psát či podle jiných okolností. Někdy jsem se musel „do práce“ (tedy do psaní) „přinutit“, protože jsem měl termín na dodání příspěvku, který jsem slíbil. Jindy jsem zase s chutí napsal během několika dní několik článků... Některé napsané zkušenosti či úvahy se zrodily na záchranné službě ve „volném“ čase mezi jednotlivými výjezdy k pacientům, některé se zrodily během bezesných nebo krátkých nocí, kdy jsem nemohl usnout a spát a jiné se zrodily třeba na cestě ve

vlaků nebo v desetakilometrové výšce během letu letadlem... Určitá část napsaných úvah a zkušeností vznikla původně ve slovenštině během let, která jsem na Slovensku prožil. Přesto jsem ale nechtěl vytvořit „bilingvální“ knihu, a proto jsem nakonec některé přeložil do češtiny.

Tyto příspěvky (i když ne všechny) shromážděné v této malé knížce už někde někdy publikovány byly, ale nechtěl jsem je nechat jen tam, ale „osvěžit“ je, „dát dohromady“ a rozdělit se o ně s druhými...

Žádný profesionální spisovatel jsem nikdy nebyl, nejsem a je pravděpodobné, že nebudu... Toto moje občasné psaní není ani nějaký můj „koníček“, moje „hobby“, ale je to „něco“, o co se snažím dělit s ostatními...

Martin Uher

Struny (z cyklu Modlitby)

„V rozhovoru“

Mé plány nebo moje zastavení

Neklid, nervozita se staly normální součástí našeho života. Ale právě vnější neklid často bývá projevem toho nepokoje vnitřního. Nejenže máme pocit stálého nedostatku času na to, co bychom chtěli dělat, ale nemáme čas ani na sebe, abychom se zastavili a podívali se nejen kolem sebe, ale také do svého nitra.

Nedávno jsem pociťoval takovou vnitřní nervozitu, že jsem nevěděl, „co se se mnou děje“. Stálá nespokojenost, neklid byly jako časované bomby a bylo jen otázkou času, kdy vybuchnou. Podvědomě jsem měl z té situace, z eventuálního výbuchu velký strach.

Bylo nutné se zastavit. A tak jsem zašel do kaple. Ne, nechtěl jsem s Ježíšem o tom všem hovořit, On už určitě všechno věděl. Jen jsem Mu řekl, že jsem nervózní a že nevím, co dělat dál.

Náš tichý rozhovor pokračoval, beze slov, bez vět, bez výčitek... jen jsme se tam v kapli „na sebe dívali“. Z rozhovoru jsem nevyvodil žádný závěr – alespoň v té chvíli.

Byl večer, a tak jsem po tomto „rozhovoru“ šel spát. K mému překvapení jsem spal klidně celou noc a ráno se vzbudil bez nervozity, klidný. Zby-

lo mi jen vrátit se na „místo činu“ do kaple a tam poděkovat.

Před časem mě do téže situace dostala okolnost, která nepatří k těm běžným.

Cestoval jsem do Itálie na pohřeb maminky blízkého kamaráda. Dohodli jsme se s rodinou, že si na letišti zavoláme, kde a v kolik hodin se setkáme. Už při cestě tam jsem měl problémy s mobilem, respektive jsem ho měl nedostatečně nabitý a neměl jsem s sebou nabíječku. Tu jsem si nakonec koupil na letišti po přiletu, protože mobil už nevykazoval žádnou činnost a jediný způsob, jak ho „donutit“ ke spolupráci, bylo nabít ho. A tady byl „kámen úrazu“. Na letišti jsem tehdy nenašel zásuvku, kde by se mobil dal nabít! Přece však jedna naděje mi svítila. Na římském letišti Fiumicino je kaple, která je přes den stále otevřená. Vešel jsem dovnitř a spatřil jsem u oltáře zásuvky – ale všechny byly „obsazeny“ šňůrami od elektrických svíček na oltáři Panny Marie. Nezůstala jiná možnost, než že jsem Pannu Marii od svíček „odpojil“ a do zásuvky dal nabíječku pro svůj mobil. Naštěstí jsem byl v kapli sám, takže nikomu (doufám, že ani Panně Marii) to nevadilo. V kapli jsem musel během nabíjení pro jistotu zůstat a nezbylo mi nic jiného, než si povídat s Ním – Pánem nebe i země. Bylo to právě v období, kdy jsem se potřeboval zastavit, ale nenašel jsem čas. Ten vybitý mobil a nakonec i možnost „odpojit Pannu Marii“ od elektrických svíček

mě zastavily a já jsem si v klidu a tichu kaple hlučného římského letiště mohl „pohovořit“ ...

Nedávno mi jeden přítel řekl krátký vtíp: „Víš, jak Pána Boha rozesmát? Řekni mu o svých plánech!“

A tak se v těchto rozhovorech nesnažím říkat, co bych chtěl, co mám v plánu... Snažím se být s Ním a učit se naslouchat – aby nebyl jeden plán můj a druhý Jeho, ale aby byl jen plán jeden – náš...

Létající draci

Na podzim s jistou radostí a zájmem pozoruji létající draky. Je to zábava, která přináší radost a určité napětí malým i dospělým. Nedávno se mi přiznal i jeden kolega – anesteziolog, že si koupil v hypermarketu létacího draka. Na první pohled jsou jevem, který patří k podzimu. Vždyť i slavní malíři jimi vyjadřovali podzimní nálady na svých obrazech.

Když jsem ale létající draky pozoroval, často jsem neviděl ani to tenké lanko, které je váže k majitelovi a které jim nedovolí nekontrolovaně odletět. Do jisté míry takový drak je jakoby „otrokem“ přivázaným na laně a nemůže si dělat, co chce. Vlastně je to tak se vším, co se vznáší i je přivázané...

Když jsem se díval na tyto „létající ptáky“, napadlo mě – „a nejsem i já takový?“

Nemám i já svoje lanka, provázky, které mě vážou a nedovolí mi létat? ... Možná mi nedovolí ani riskovat – v tom pozitivním slova smyslu.

A tak jsem si „nasadil brýle slova“ a začal se lépe dívat, a i vidět lanka, která mi nedovolí být svobodnější.

Přiznám se, že některá jsem viděl hned, některá jsem zahlédl a některá ještě určitě čekají na moje objevení. A kde jsem je nacházel? Musím říci, že skoro všude. Například ve své skříni jsem našel věci, na kterých lpím a které mám navíc... to samé ve svém pokoji... I na svém psacím stole jsem našel tyto „provázky, lanka“...Ale i ve své práci, anebo i na sobě...

Kde mě ale překvapilo jejich nalezení, to bylo v mém nitru.

A tak když se nyní blíží Velikonoce, koupil jsem si „nůžky“ a snažím se právě v tomto období tato lanka přestříhnout.

A začíná se mi létat i dýchat výrazně lépe (a není to jen změnou počasí).

V (tichém) rozhovoru

V neděli po mši svaté jsem byl bratrem požádán odvézt domů malou neteř spící v kočárku.

Docela běžná situace, kterou mnozí znají. Půlroční neteř v klidu spala, a tak jsem jen kontroloval, aby slunce nesvítilo na její tvářičku a nezpůsobilo její předčasné probuzení.

Když jsem procházel kolem hřbitova, nedalo mi, abych tam nezašel. Byla neděle před obědem, takže na hřbitově jsme byli prakticky sami. Chtěl jsem navštívit hrob jednoho svého přítele, kterému za mnoho vděčím. A tak jsem se s klidně spící neteří začal procházet po hřbitově a prohlížel si náhrobní kameny. Představoval jsem si, jaké lidské příběhy a osudy se skrývají za jmény vytesanými do tvrdého kamene. Na náhrobcích se střídala jména s různými tituly, jména bez titulů, na některých už nebylo možné jméno ani přečíst...

Jak jsem chodil s kočárkem mezi řadami hrobů, ocitl jsem se uprostřed hřbitova, kde stál velký kříž s visícím Kristem, jehož tělo se lesklo v podzimním slunci.

V tu chvíli jsem si uvědomil, kdo vlastně vládne světu, kdo je Pánem...

Kříž byl dost vysoký, aby ho bylo možné vidět ze všech stran hřbitova. A tak mě napadlo, že nikdo se nemůže vymlouvat, že ho nevidí.

Přišla mi na mysl paralela, jestli to není tak i v mém životě. Kříž je vidět ze všech stran, vidím a potkávám ho každý den, a přitom se vymlouvám, že ho nevidím nebo že na něm nevidím Krista, se kterým se tak setkávám.

Při každé návštěvě hřbitova chodívám velmi rád navštívit dětské hroby. Ne že by pro mě byly kuriozitou, ale proto, že zde nacházím klid a zvláštní druh radosti. Nad každým z těchto hrobů si uvědomuji, že tyto děti žily nádherný život. Trval sice často velmi krátce – u některých jen několik hodin – ale nebyl poskvrněn zlem. A to mi dodává tuto zvláštní radost v srdci. Rád zůstávám na těchto místech, abych si s těmito malými přáteli „promluvil“. Většinou jsme se zde na zemi neznali, ale přesto se v těchto chvílích rychle seznamujeme a... „hovoříme“. Právě je prosím o pomoc ve svých různých obtížích, které mě ten den trápí, nebo jim svěřuji i ty radosti, které nosím skryté ve svém srdci. A klid v srdci mi zůstává stále během celého tohoto „rozhovoru“.

„Rozloučil“ jsem se se svými novými přáteli a pomalu odcházel z tichého hřbitova, který zalévalo podzimní slunce a mezi stromy bylo i od vchodu vidět zářící kříž. Neteř dále klidně spala a spolu jsme se pomalu vraceli ulicemi domů. Můj rozhovor ji vůbec nerušil...

Předsevzetí

Je půlnoc 31. prosince, a právě jsme vstoupili do nového roku!

Následují přání a blahopřání: „hlavně to zdraví“, „hodně štěstí“, „hodně lásky“...

A předsevzetím v tu novoroční noc často není konce: letos uděláme to a to, budu se učit tak a tak, na dovolenou pojedeme tam a tam...

Nechci zde dělat oponenta novoročních předsevzetí, ani nechci být tím, kdo předsevzetími pohrdá nebo je neuznává. Opak je pravda. Spíše se chci zamyslet nad tím, jaké předsevzetí si dát na dalších 365 dní. Protože ani já nechci, aby nový rok zůstal pro mě bez nové snahy.

K této úvaze mi pomohla dovolená na východním Slovensku v srpnu právě skončeného roku, kdy jsem navštívil „svá poutní místa“, to znamená hroby těch, kteří nějakým způsobem zasáhli do mého života.

Kladl jsem si otázku: „Proč právě oni zasáhli do mého života?“ Nechtěl jsem si dát jen lehkou odpověď.

Uvědomil jsem si, že tito lidé v určitou chvíli vstoupili do mého života a „zprostředkovali“ mi Boha. Stalo se to ne nějakým mimořádným způsobem, ale prostým žitím každodenního života, prostým nesením bolesti, nemoci, ale i radosti... nebo i radou, pomocí.

Když jsem se s nimi setkával, byla to setkání s lidmi, ale zároveň to byla setkání s Bohem.

To mě přivedlo k myšlence letošního předsevzetí.

Žít jednoduchý každodenní život, ale přitom jednat tak, jak by jednala Maria na mém místě. Se svatým Josefem žili jako normální rodina, pracovali, potkávali se s jinými lidmi, trpěli, plakali i radovali se – jako ostatní. A přitom... žili s Ježíšem.

Tedy žít s Ním, abych ho mohl „zprostředkovat“ ostatním, které potkám (tak, jak to udělali jiní v mém životě).

Uvědomil jsem si, že toto předsevzetí se neváže na nějaké datum, hodinu či událost, neváže se na toho, kdo stojí vedle mě... není vázáno na to, čím jsem.

Je vázáno pouze na můj „paprsek“ Slunce, kterým je Boží záměr se mnou, Boží vůle pro mě v přítomném okamžiku. Když budu kráčet po tomto paprsku a sledovat ho, budu šťastný (po celý rok) a toto světlo ze Slunce, vlastně i Slunce samotné, budu moci dát i lidem kolem sebe... Je to vlastně velmi jednoduché, stačí tak málo – žít s Ním v mém srdci a s Ním uprostřed s ostatními bratry. On bude takto mým, naším Světlem, mou, naší Boží vůlí.

Kromě jiného má toto předsevzetí ještě jednu výhodu.

Totíž to, že každý den si s Ním mohu častěji „popovídat“, „svěřit“ se Mu, „vydiskutovat“ si s Ním nejasnosti, a tím Ho i lépe poslouchat, aby mi poradil, řekl, co dál...

Těším se na dobrodružství letošního předsevzetí. Můžu si na začátku nového roku přát víc?

Obsah

Předmluva	5
Slovo autora	6
„V rozhovoru“	
Mé plány nebo moje zastavení	11
Létající draci	13
V (tichém) rozhovoru	14
Předsevzetí	16
Pravý pokoj	19
Nedejme si ukrást...!	20
Hodnota	22
Noční rozhovor... v září 2003	25
Moje obyčejné neobyčejné „Modlit se stále...“	27
Vděčnost za radost	30
Medicína a modlitba matky	32
Mezivelikonoční reflexe	35
To malé světélko	38
Je podzimní večer	39
Autoškola, jakou nevymyslíš	41
Hrabání listí	44
Několik volných dní	46
Druhý listopad a eucharistie	48
Zimní rozhovor	51

Na příjmu...

Skutečný nebo neskutečný pohled?	57
Naplnění Božího příslibu	59
Začínám s „ano“	61
Na příjmu – telefonát v kapli	62
Dar zázraku.....	64
Bůh tě nesmírně miluje.....	66
Bůh v dějinách stále překvapuje... ..	67
Rychlost času	72
Vánoční polibek.....	74
Lékař na záchrance během pandemie.....	77
Zkušenost eucharistie	80
Resuscitace	84
Můj letošní 2. listopad	86
Moje dobrodružství	89
Papírový kapesník	92
Pouliční lampy.....	94
Návštěva.....	95

Stá(va)t se darem

Dominový efekt.....	101
Nový, nová, nové.....	102
Batož plný otázek.....	104
Co mě v životě nejvíc oslovilo.....	106
V závěru dovolené	107
Změnit chod dějin jako předsevzetí	110
Takový zvláštní advent	112
Zisková reforma	115
Jsou mosty a mosty	116
Projekt.....	118

Stát se darem.....	119
Co je pravdivé.....	120
Vztahy a „kultura dočasnosti“	122
Být (i v postním období) normální... ..	123
Maminčin křížek	126
Křestní svíčka a... ten okamžik.....	127
Taková malá drobnost	129
Vánoční dárky	132
Poselství určitě nejen pro postní dobu.....	134
Preventivní prohlídka	136
„Zlatá Praha“ – utopie?	138
Mezinárodní den dětí	142
„Dušičky“ – více než vzpomínka	145
Almužna	148
Fenomén superstar.....	151
EKG křivka.....	154
Řetězová reakce	156

Kde není ráj...

Moje velikonoční vigilie	163
Tvář, kterou znám, ale takovou jsem ji viděl poprvé... ..	165
„Den života a smrti“	167
Roční bilance aneb „Kde je Bůh?“	170
Vidět jasněji.....	175

Martin Uher

Na příjmu...

Sazba a grafická úprava obálky Ivan Pokrývka
s použitím výtvarného motivu Petra Štěpána
z cyklu *Modlitby*

Vydalo Vydavateľstvo Nové mesto, s. r. o.,
Cablkova 10, 821 04 Bratislava, v roku 2023
jako svoji 175. publikaci
Jazyková korektura: Drahomíra Syrůčková
Editor: Magdalena Broschová

První vydání
182 stran

Z dodané sazby vytiskla totem.com.pl

www.obchod.nm.sk
knihy@nm.sk

ISBN 978-80-89621-83-5